

Granit

Du er hård,
som den danske granit.
Granit kan jo ikke græde.
Granit kan jo ikke vise følelser.
Sit indre.

Og dog.
Efter en frostklar nat
kan man med skoldhedt vand få granitten til at revne.
Granitten viser sit indre.
Du kan være nede i kulkælderens det ene sekund
og helt oppe i skyerne af glæde det næste.
Alligevel er der ikke en sjæl, der kan se det på dig,
for det sker i det indre, du ikke kan vise for andre.

Men du er dog stadig lig granitten, for I
- du og granitten -
kan ikke græde.

Og dog.
Efter en nat med tågedis,
perler duggen som tårer på den hårde overflade.
Granitten græder.
Efter en nat fyldt med forvirring og til sidst skuffelse,
kan du ikke græde.

Jeg forstår godt,
at du misunder granitten.

Nakskov, 80'erne